଼ଗଣେଶମଲ ଜଶରାଜ

ବନାମ

ଗୁଜରାଟ ସରକାର ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

30, ଅକ୍ଟୋବର 1979

[ପି.ଏନ୍. ଭଗୱତୀ ଏବଂ ଭି.ଡି. ତୁଳଜାପୁରକର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଦଣ୍ଡାଦେଶ- ଖାଦ୍ୟ ଅପମିଶ୍ରଣ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1954 ଅଧୀନରେ ବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ବନିମ୍ନ ଦଣ୍ଡାଦେଶ- ଅଭିଯୁକ୍ତ ସିଆର୍ ଏଲ୍.ପି.ସି ର ଧାରା-229 ଅଧୀନରେ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରିନଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସିଆର୍ ଏଲ୍.ପି.ସି ର ଧାରା-313 ଅଧୀନରେ ତାଙ୍କ ଯାଞ୍ଚ ପରେ ଲିଖିତର ବୁଝାମଣାର ଆଳ ଭାବରେ ଏହା କରେ- ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ କେବଳ ଦୋଷୀମାନିବାର ଆଳ ଉପରେ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ମାତ୍ର ବୈଧାନିକ ସର୍ବନିମ୍ନ ଠାରୁ କମରେ ଦଣ୍ଡାଦେଶ- ଦଣ୍ଡାଦେଶ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଛି କି- ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା- 229, 235 ସହ ପଢାଯାଉଥିବା ପି.ଓ.ଏଫ୍.ଏ., 1954 ର ଧାରା-16 ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ଅପମିଶ୍ରଣ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1954ର ଧାରା- 16(a)(1) ଅଧୀନରେ ରାଜ୍ୟର ଖାଦ୍ୟ ନିରୀକ୍ଷକ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା- 2ଙ୍କୁ ଅପମିଶ୍ରିତ ହଳଦୀ ପାଉଡ଼ର ବିକ୍ରୟ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଅଭିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଯଦିଓ ଅପିଲକାରୀ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିବା ଅପରାଧ ପାଇଁ ନିଜକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ବୋଲି ଆଳ ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାର ହେବା ପାଇଁ ବାଛିଥିଲେ, ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା- 313 ଅଧୀନରେ ତାଙ୍କର ଯାଞ୍ଚ ପରେ, "ପ୍ଲି ବାରଗେନିଂ" ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେ ତାଙ୍କର ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରି ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି କୋହଳତା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ କାରଣ ସେ ଜଣେ ଗରିବ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଅପରାଧ ପ୍ରଥମ ଥିଲା । ଏହା ପରେ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ପି ଓ ଏଫ୍ ଏ, 1954ର ଧାରା- 16(a)(1) ଅଧୀନରେ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରି ନ୍ୟାୟାଳୟ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଧାରଣ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ 300 ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା ଦେବାକୁ କିମ୍ବା ଖିଲାଫରେ ଅଧିକ ଏକ ମାସ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ବେନାମୀ ଆବେଦନ ମାଧ୍ୟମରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ, ଆଇନର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଆବଶ୍ୟକତା ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଦିନର ସରଳ କାରାଦଣ୍ଡ ସହିତ କୋହଳ ଭାବରେ ମୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି, ତେଣୁ ତାଙ୍କ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରର ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ସୂଚନା ଜାରି କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଶୁଣିବା ପରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କଲେ, କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡକୁ ତିନି ମାସର ସରଳ କାରାଦଣ୍ଡକୁ ବୃଦ୍ଧି କଲେ ଏବଂ ଜରିମାନାକୁ 500/-କୁ ବୃଦ୍ଧି କଲେ ।

ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ଦର୍ଶାଇଥିଲେ : ଯେତେବେଳେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା "ପ୍ଲି ବାର୍ଗେନିଂ" କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଟିକେ ଉପରଠାଉରିଆ ଏବଂ ଅସାବଧାନତା ହୋଇଯିବାର ସମ୍ଭାବନା ଥାଏ ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ତନ୍ନ ତନ୍ନ ଭାବରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାରର ସମର୍ଥନରେ ଔପଚାରିକତା ଭାବରେ ଏହାର ବିଶ୍ୱସନୀୟତା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି

ନେଇପାରନ୍ତି । ପ୍ରମାଣର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରତି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଭିନ୍ନ ହୋଇପାରେ ଯେତେବେଳେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ ।

ଏହି ମାମଲାରେ, ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ, ବିଜ୍ଞ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ କେବଳ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର ଉପରେ ତାଙ୍କ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଆଧାର କରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ରାୟରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଉପସଂହାର ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦଣ୍ଡବିଧାନକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ଠିକ ହେବ ନାହିଁ।

[ତେଣୁ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମାମଲାକୁ ସିଆର୍ ଏଲ୍.ପି.ସି ର ଧାରା-313 ଅଧୀନରେ ଯାଞ୍ଚ ପର୍ଯ୍ୟାୟରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଦକ୍ଷେପ ପାଇଁ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ପଠାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପିଓଏଫ୍ଏ ଅଧୀନରେ ମାମଲା ରୁଜୁ ଏବଂ ଅନୁସନ୍ଧାନ (ପରିସଂଖ୍ୟାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ) କରିବାର ମାଧ୍ୟମକୁ ମଧ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିନ୍ଦା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ନିୟମାବଳୀ ସୂଚିତ କରିଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଖାଦ୍ୟ ଅପମିଶ୍ରଣ ଆଇନର ଅଟକାଇବାର ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ ହେବ ଏବଂ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଆଇନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଶା ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବଡ଼ ବ୍ୟବଧାନକୁ ପୂରଣ କରାଯିବ ।]

ଅପରାଧିକ ଅପିଲ ଅଧିକରିତା : ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା- 632/1979 ।

ଅପରାଧିକ ସଂଶୋଧନ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା. 499/78 ରେ ଗୁଜରାଟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 29/30-1-1979 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ କେ.ଏନ୍. ଭଟ୍ଟ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏମ୍.ଏନ୍. ଶ୍ରଫ୍ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ଭଗୱତୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଖାଦ୍ୟ ଅପମିଶ୍ରଣ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1954 ର ଧାରା- 16 (1) (a) (i) ଅଧୀନରେ ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ନ୍ୟାୟିକ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ, ଝଗାଡ଼ିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ଦଣ୍ଡକୁ ବୃଦ୍ଧି କରି ଗୁଜରାଟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇଛି ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା-16 (1) (a) (i) ଅଧୀନରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା- 2ଙ୍କୁ ଅପମିଶ୍ରିତ ହଳଦୀ ଗୁଣ୍ଡ ବିକ୍ରୟ କରିବା ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ବିଚାର ବିଭାଗୀୟ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା, ଯିଏ ସେହି ସମୟରେ ରାଜ୍ୟର ନିଯୁକ୍ତିରେ ଜଣେ ଖାଦ୍ୟ ନିରୀକ୍ଷକ ଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ହୋଇଥିବା ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ନୁହେଁ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ପରେ ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟିକ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ବିଚାର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ଅଭିଯୋଜନ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା- 2 ଏବଂ ଜଣେ ଠାକୁରଭାଇଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ଯିଏ ପଞ୍ଚ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା- 2 ଦ୍ୱାରା ହଳଦୀ ଗୁଣ୍ଡ

କିଣାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ହଳଦୀ ଗୁଣ୍ଡ ଅପମିଶ୍ରିତ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିବା ସରକରୀ ବିଶ୍ଳେଷଣକାରୀଙ୍କ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ମଧ୍ଧ ପ୍ରମାଣ ସ୍ୱରୂପ ମୂଲ୍ୟପତ୍ର ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଭିଯୋଜନ ଏହାର ମାମଲା ବନ୍ଦ କରିଦେଲା ଏବଂ ତା'ପରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା-313 ଅଧୀନରେ ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟିକ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି ଦିନ, ସମ୍ଭବତଃ ଆଳ-ବୁଝାମଣାର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ, ଯେଉଁଥିରେ ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟିକ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ମଧ୍ୟ ବୋଧହୁଏ ଏକ ପକ୍ଷ ଥିଲେ, ଅପିଲକାରୀ ତାଙ୍କ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରି ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ଯେ, ଯେହେତୁ ସେ ଜଣେ ଗରିବ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ଏହା ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଅପରାଧ, ତାଙ୍କୁ ସଦୟତା ଦେଖାଯିବା ଉଚିତ । ଏହା ପରେ ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟୀକ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା- 16(1)(a)(i) ଅଧୀନରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଠିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସରଳ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ 300/- ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା ଦେବାକୁ କିମ୍ବା ଖିଲାପରେ ଅଧିକ ଏକ ମାସ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ।

ଏହା ଜଣାପଡୁଛି ଯେ, ଏକ ଅଜ୍ଞାତ ଆବେଦନ ମାଧ୍ୟମରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ, ଯଦିଓ ଅପିଲକାରୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା- 16(1)(a) (i) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଏପରି ଅପରାଧ ପାଇଁ ସର୍ବନିମ୍ନ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା, ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟିକ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଆଇନର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଭଙ୍ଗ କରି କେବଳ ଗୋଟିଏ ଦିନର ସାଧାରଣ କାରାବାସ ସହିତ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ହାଲୁକା ଭାବରେ ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାର ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ଅଧିକାରିତାକୁ ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ ଭାବରେ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ଅଧିସୂଚନା ଜାରି କରି ନିଜଆଡୁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ଦଣ୍ଡାଦେଶ କାହିଁକି ବୃଦ୍ଧି କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ତାହା ଦର୍ଶାଇବାକୁ ଏବଂ ଏହିପରି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଏକ ଅପରାଧିକ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା । ଯେଉଁ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଫୌଜଦାରୀ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଆସିଥିଲା, ସେ ମତ ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ଯଦିଓ ଅପିଲକାରୀ ଅଭିଯୋଜନ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଶେଷ ହେବା ପରେ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ତାଙ୍କର ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟୀକ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର ଉପରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାର ତାଙ୍କର ଆଦେଶକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ ଅଭିଯୋଜନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏପରି ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ, ଅପିଲକାରୀ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆରୋପିତ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ଥିଲେ ଏବଂ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ, ତେଣୁ, ଏହା ବ୍ୟର୍ଥ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଏହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 (1) (a) (i) ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିଥିଲା ଯାହା ସର୍ବନିମ୍ନ ତିନି ମାସ ପାଇଁ କାରାଦଣ୍ଡର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତି ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ତିନି ମାସର ସରଳ କାରାଦଣ୍ଡକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଜରିମାନାର ପରିମାଣ 300/- ରୁ 500/- କୁ ବୃଦ୍ଧି କରିଥିଲେ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ପାଇବା ପରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବରୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ମୁଖ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ, ଯଦିଓ ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାର ବିଭାଗୀୟ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଅଭିଯୋଜନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ କେବଳ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିନଥିଲେ, ପ୍ରମାଣ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର ଦ୍ୱାରା ଘୋଡ଼େଇ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଯେହେତୁ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରମାଣ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆପିଲକାରୀ ତାଙ୍କର ନିବେଦନ କରିବା

ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ କେବଳ ଅଭିଯୋଜନଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ଏବଂ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା- 313 ଅଧୀନରେ ତାଙ୍କୁ ପଚରାଯାଇ ସାରିବା ପରେ, ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ, ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରମାଣ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ ଅପରାଧର ବୁଝାମଣା କରିବାକୁ ଡକାଯାଇଥିଲା, ସେ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିବା ଅପରାଧ ସମ୍ପର୍କରେ ଦୋଷୀ ନୁହେଁ ବୋଲି ଆଳ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରମାଣ ବନ୍ଦ ହେବା ପରେ ଏବଂ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା-313 ଅଧୀନରେ ତାଙ୍କ ଯାଞ୍ଚ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ହିଁ ସେ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ । ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟିକ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାରକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବା ପାଇଁ ହକଦାର ନଥିଲେ । ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟିକ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଏହା ସତ୍ୟ, କେବଳ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର ଉପରେ ତାଙ୍କ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଆଦେଶ ଆଧାର କରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ରାୟରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଉପସଂହାର ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନଥିଲା । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଅପରାଧର ବୁଝାମଣା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାରଣରୁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପରାଧ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଟିକେ ବାହ୍ୟ ଏବଂ ନିଷ୍କ୍ରିୟ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଥାଏ ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାର ବିଶ୍ୱସନୀୟତାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସମାଲୋଚନାତ୍ମକ ନୁହେଁ ବରଂ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ଭାବରେ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାରର ସମର୍ଥନରେ ଆନୁଷ୍ଠାନିକତାର ବିଷୟ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣକୁ ପଠାଇବା ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇପାରେ । ପ୍ରମାଣର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରତି ନ୍ୟାୟାଳୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଭିନ୍ନ ହୋଇପାରେ ଯେତେବେଳେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ । ଏଠାରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର ଦ୍ୱାରା ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟିକ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦଣ୍ଡବିଧାନକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ଠିକ ହେବ ନାହିଁ।

ତେଣୁ ଆମେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ଦଣ୍ଡ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟୀକ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ବାତିଲ କରୁଛୁ ଏବଂ ମାମଲାକୁ ବିଜ୍ଞ ବିଚାର ବିଭାଗୀୟ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇ ଦେଉଛୁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା- 313 ଅଧୀନରେ ଯାଞ୍ଚ ପର୍ଯ୍ୟାୟରୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରିବେ ଏବଂ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ମାମଲାକୁ ଫଏସଲା କରିପାରିବେ ଏବଂ ଯଦି ଅପିଲକାରୀ ପ୍ରତିରକ୍ଷାରେ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ବିଚାର କରନ୍ତି, ତେବେ ଏପରି ଅଧିକ ପ୍ରମାଣକୁ ମଧ୍ୟ ବିଚାରକୁ ନେବା ପରେ ଏବଂ ଆପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଭାବିତ କିମ୍ବା ପ୍ରରୋଚିତ ନ ହୋଇ ।

ଏହି ମାମଲାରୁ ବିରତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ଆମକୁ ଦୁଃଖର ସହିତ ଅବଲୋକନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଏହାକୁ ବିରୋଧ କରି ନଥିଲେ ଯେ, ଖାଦ୍ୟ ଅପମିଶ୍ରଣର ଅଧିକାଂଶ ମାମଲା ଯାହା ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଆସେ ତାହା କିରାଣା, କ୍ଷୀର ବିକ୍ରେତା ଇତ୍ୟାଦି ଛୋଟ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନ ଯେ, ଏହି ଛୋଟ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିକ୍ରୟ କରାଯାଉଥିବା ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ପାଇକାରୀ ବିକ୍ରେତାଙ୍କଠାରୁ ଏବଂ କେତେବେଳେ ସିଧାସଳଖ ଉତ୍ପାଦନକାରୀଠାରୁ କିଣନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରାୟତଃ ପାଇକାରୀ ବିକ୍ରେତା କିମ୍ବା ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭେଜାଲ କରାଯାଏ । ସାଧାରଣତଃ କ୍ଷୁଦ୍ର ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ

ଦ୍ୱାରା ବିକ୍ରି ହେଉଥିବା ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀରେ ଅପମିଶ୍ରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତଥାପି କେବଳ କ୍ଷୁଦ୍ର ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ଖାଦ୍ୟ ନିରୀକ୍ଷକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧରାପଡନ୍ତି ଏବଂ ଖାଦ୍ୟ ବିଭାଗର ଅନୁସନ୍ଧାନକାରୀ ଯନ୍ତ୍ରପାତି କିଛି କୌତୁହଳପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅବୁଝା କାରଣ ପାଇଁ ପାଇକାରୀ ବିକ୍ରେତା ଏବଂ ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେଉଁ କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ଅତିକଷ୍ଟରେ ଜୀବନଯାପନ କରି ଏକ ଅନିଶ୍ଚିତ ଜୀବନ ଜିଇଁଥାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ବିକ୍ରି କରିବା ପାଇଁ କାରାଗାର ପଠାଯାଏ, ଯାହା ପ୍ରାୟତଃ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପମିଶ୍ରଣ ହୋଇନଥାଏ ଏବଂ ପାଇକାରୀ ବିକ୍ରେତା ଏବଂ ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀରେ ଅପମିଶ୍ରଣ କରନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେମାନଙ୍କ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଉପରେ ନିଜକୁ ବର୍ଦ୍ଧିତ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଆଇନର ହାତରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥାନ୍ତି । ଖାଦ୍ୟ ଯାଞ୍ଚ ବିଭାଗ କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କୁ ଧରି ନିଜର ପରିସଂଖ୍ୟାନ ଉପରେ ଗର୍ବ କରେ ଏବଂ ଏହାର ଘୋର ଉଦାସୀନତା ଏବଂ ନିଷ୍କ୍ରିୟତା ଦ୍ୱାରା ପାଇକାରୀ ବିକ୍ରେତା ଏବଂ ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ଅଧରା ଏବଂ ପ୍ରଭାବିତ ନହୋଇ ସେମାନଙ୍କ ଘୃଣ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଜାରି ରଖିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥାଏ । ଏହାର ପରିଣାମ ହେଉଛି ଯେ, ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମନରେ ଏକ ଭୁଲ ଧାରଣା ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ଯେ, ଆଇନକୁ ସଠିକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଯାହା ଘଟୁଛି ତାହା ହେଉଛି କେବଳ କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟବସାୟୀ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରାୟତଃ ନିଜେ ନୁହେଁ, ସେମାନେ ହିଁ ଅପମିଶ୍ରଣ ପାଇଁ ଦାୟୀ, ଯେଉଁମାନେ ଧରାଯାନ୍ତି ଏବଂ କାରାଗାର ପଠାଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତ ଅପମିଶ୍ରଣକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆଇନର କୌଣସି ପ୍ରଭାବଶାଳୀ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ନାହିଁ । ଏହା ଏକ ବିଫଳତା ଯାହା ଆମେ ଆମର ଅନେକ ଆଇନର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁ । କେବଳ ଛୋଟ ମାଛିମାନେ ଏହି ଆଇନର ଜାଲରେ ଫସିଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ବଡ଼ ମାଛିମାନେ ଖସି ଯାଆନ୍ତି । ବଡ଼ ବଡ଼ ଆର୍ଥିକ ଅପରାଧୀଙ୍କ ପ୍ରତି କୋହଳତାପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାୟ ଏବଂ ନମ୍ର ଅପରାଧୀଙ୍କ ପ୍ରତି କଠୋର ନ୍ୟାୟର ଏହି ଲକ୍ଷଣ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ଦୁର୍ବଳତା ଯାହା ଆଇନର ନିୟମର ବିଶ୍ୱସନୀୟତାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ । ଏଥିରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର କିଛି ନାହିଁ ଯେ, ଜଣେ ଅଜ୍ଞାତ କବି ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ଅଭାବର ସାମାଜିକ ଦିଗକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ସମୟରେ ଏହି ପ୍ରଣାଳୀଗତ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଭାବେ କହିଥିଲେ:

> ଆଇନ ଉଭୟ ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳାଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିଦେଇଥାଏ
>
> ଯେଉଁମାନେ ସାଧାରଣରୁ ହଂସ ଚୋରି କରନ୍ତି,
>
> କିନ୍ତୁ ବଡ଼ ଅପରାଧୀକୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଦିଅନ୍ତି,
>
> ଯିଏ ହଂସରୁ ସାଧାରଣ ଚୋରି କରନ୍ତି ।

ଆମେ ବୁଝିପାରୁନାହୁଁ ଯେ, ଛୋଟ ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କଠାରୁ ନମୁନା ନେବା ସମୟରେ, ଖାଦ୍ୟ ନିରୀକ୍ଷକମାନେ କେଉଁ ପାଇକାରୀ ବିକ୍ରେତା କିମ୍ବା ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କଠାରୁ ସେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ କିଣିଥିଲେ ତାହା ଜାଣିବାକୁ କାହିଁକି ଯତ୍ନବାନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରି ପାଇକାରୀ ବିକ୍ରେତା କିମ୍ବା ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କ ନାମ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପରେ, ତୁରନ୍ତ ଏପରି ପାଇକାରୀ ବିକ୍ରେତା କିମ୍ବା ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଆନ୍ତୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିକ୍ରି ହେଉଥିବା ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ଅପମିଶ୍ରିତ କି ନାହିଁ ତାହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ନମୁନା ନିଅନ୍ତୁ । ଖାଦ୍ୟ ନିରୀକ୍ଷକମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତା କେବଳ କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ବଡ଼ ପାଇକାରୀ ବିକ୍ରେତା କିମ୍ବା ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରାୟତଃ ପ୍ରକୃତ ଦୋଷୀ I ଅନ୍ୟଥା, ଆମେ ବୁଝିପାରୁନାହୁଁ ଯେ, ପାଇକାରୀ ବିକ୍ରେତା ଏବଂ ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଏତେ କମ ମାମଲା କାହିଁକି ଅଣାଯାଉଛି । ଆଇନର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଏକ ଧାରଣା ସୃଷ୍ଟି କରେ ଯେ, ଏହା କେବଳ ଛୋଟ ଧରଣର ଲୋକଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏକ ଆଇନ ଏବଂ ଧନୀ ଏବଂ ଧନୀମାନେ ଏହାର ପରିସର ବାହାରେ । ଛୋଟ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ

ଆଇନ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠୋର ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ କାରଣ ସର୍ବନିମ୍ନ ଦଣ୍ଡର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଛୋଟ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ ତିନି କିମ୍ବା ଛଅ ମାସ ପାଇଁ କାରାଗାର ପଠାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଯାହା ସେମାନେ ନିଜେ ଅପମିଶ୍ରଣ କରିନପାରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯାହା ଅନ୍ୟମାନେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପମିଶ୍ରଣ କରାଯାଇଛି, ବିଶେଷ କରି ଯେତେବେଳେ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ଅପମିଶ୍ରଣ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ ତାହା କ୍ରୟ ସମୟରେ ଯାଞ୍ଚ କରିବାର କୌଣସି ମାଧମ ନାହିଁ । ଏହା ନିସନ୍ଦେହ ସତ୍ୟ ଯେ ଆଇନରେ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ଯେ, ଯଦି ପାଇକାରୀର ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ କିଣିଥିବା ବଡ ବ୍ୟବସାୟୀ କିମ୍ବା ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କ ଠାରୁ ଲିଖିତ ନିର୍ଭରତା ପତ୍ର ନିଅନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଅପରାଧିକ ଦାୟିତ୍ୱରୁ ମୁକ୍ତ ହେବେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ଆମ ଭଳି ଏକ ଗରିବ ଦେଶରେ ଯେଉଁଠାରେ ଛୋଟ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ଦୈନିକ ଛୋଟ ଛୋଟ ବିକ୍ରୟରୁ ଦୁଃଖଦ ଜୀବନଯାପନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ଅଜ୍ଞ ଏବଂ ଅଧିକନ୍ତୁ ପାଇକାରୀ ବ୍ୟବସାୟୀ ଏବଂ ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କ ଦୟାରେ ଅଛନ୍ତି, ଏପରି ବ୍ୟବସ୍ଥା କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରକୃତ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରି ମାମଲା ହୋଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ପାଇକାରୀ ବ୍ୟବସାୟୀ ଏବଂ ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୈତିକ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ କାରାଗାର ଯିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ପରିବାର ଉପରେ ଅକଥନୀୟ କଷ୍ଟ ଆଣିପାରେ । ତେଣୁ, ଆମେ ଖାଦ୍ୟ ନିରୀକ୍ଷଣ ବିଭାଗକୁ ଦୃଢ଼ ଭାବେ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ ଯେ, କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ଦ୍ୱାରା ଅପମିଶ୍ରଣ-ବିରୋଧୀ ଆଇନକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରୁହନ୍ତୁ ନାହିଁ, ବରଂ ପାଇକାରୀ ବିକ୍ରେତା ଏବଂ ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସେମାନଙ୍କର ଅନୁସନ୍ଧାନକାରୀ କର୍ମକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ରୋଧ ସହ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଅଧିକାଂଶ ମାମଲାରେ ପ୍ରକୃତରେ ଦାୟୀ । ଛୋଟ ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିକ୍ରି ହେଉଥିବା ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀର ଅପମିଶ୍ରଣ । ତେବେ ହିଁ ଖାଦ୍ୟ ଅପମିଶ୍ରଣ ନିବାରଣ ଆଇନର ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ ହେବ ଏବଂ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଆଇନର ଆଶା ଏବଂ ପରିପୂରଣ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବଡ଼ ବ୍ୟବଧାନକୁ ଦୂର କରାଯାଇପାରିବ ।

ଭି. ଡି. କେ. ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଉଛି ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦିକା :

ଶ୍ରୀମତୀ ଲୋପାମୁଦ୍ରା ମହାନ୍ତି

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ